

Juryrapport Poëzieprijs 2009

Vertrouwen is een sprong in het licht

Wat is een huis zonder ramen? Een huis zonder geborgenheid waar de wind vat op heeft en de regen naar binnen slaat. De verteller uit het gedicht vertrekt uit dat huis zonder nog een vis in zijn hand. Een hand vol vissen is een hand vol licht, maar de verteller vertrekt in het donker.

Hij begeeft zich in een doolhof waar geen vaste oriëntatiepunten zijn. (“geen standplaats heb ik tweemaal betreden”) Hij gaat over vele wegen zonder iets nieuws te ontdekken. De bekende wegen zijn versleten. Ze zijn vertrouwd omdat ze bekend zijn, maar ze verwijzen nergens anders naar. Het vertrouwd is nog niet hét vertrouwen, de overgave.

De verteller scheidt zijn eigen leven, hij spant het canvas, maar de onmetelijke ruimte is te groot voor een mens alleen.

Aan het slot van het gedicht spreekt de verteller over waarheid, want het zou een leugen zijn om te ontkennen. Te ontkennen dat hij op zoek is. Waarheid wordt geformuleerd als een zoektocht naar een ‘jou’. Is die ‘jou’ de ander als plaats van vertrouwen of huist het vertrouwen in de overgave aan de zoektocht zelf?

Vertrouwen is een sprong in het licht: vertrouwen probeert aan te komen bij de ander, maar een volledige thuiskomst is er niet, wel een zoektocht naar die thuiskomst. Waarom begint een mens überhaupt aan zo’n zoektocht? Is dat niet al vanuit het vertrouwen dat het zin heeft om op weg te gaan? Hij waagt het zonder te weten waar hij terecht zal komen. Hij waagt de sprong.